

Н ПЕРДІКОМАТА

Ποῦ πᾶς, περδικομάτα μου, κοντά 'έ τὸ μεσημέρι,
Ποῦ οὐ λεγώνει ὁ κορινθίας καὶ σὲ μαρψέει ὁ ἥλιος;
Τὰ φυσιωτάτα τὰ δέντρα μου νά ζαποτάσσει ἔλαια,
Νά πιῆς όχ' τῇ βρυσοῦλα μου, νά πάρεις λίγη σύνασσα,
Νά ζαπλωθῆς τοὺς ίκανους μου, θῶσαι δέ τοι περιπέτεια
Κι' θέλεις νά πάρεις τὸ δοσιό, κι' ίντεροι ἀν δέλτας φεύγεις,
Κι' ἄν θέλγεις πάλι κάθεταις καὶ μοι βοηθῆς 'έ τὸ θέρο
"Οσος νά ικανώσουν οἱ διξαὶ καὶ νά μεταπάτηνή γινέται,
Νά πάπεις τῇ καλύβη μου νά κοινηθούσῃ ἀντάμια.

—Ἐγὼ εἰμαι κόρη τοῦ βουνοῦ καὶ τούτη γιγαντία κοπέλλα,
Τὸν κάρπον ἐγώ δὲν τὸν φυσοῦν καὶ χλιδί νερὸν δὲν πίνω.
Δὲν ἔχαράκωνα ποτὲ πρόσπαντις ἐγώ για θέροι,
Δὲν ζάρω ἀπό χερόλαβα^τ νὰ πηγώ γάλα ζάρω,
Ζάρω ν' ἄρμεν τὰ πρόθια, νά σαλαγώ τὰ γίδια.
Βεφορκαιτήτης δὲ θά ιδῃ τὸ διμόλευτο κοριμί μου,
Στά κορφοβόύνια τὴν ἄνεμο, πού δὲ ζαρίζεις δὲ ἥλιος,
Πλώξει τὴν στρούγηα δὲ τάτους μου, πούν' ἡ πολλές ἡ στάνεις,
Πούνει τὰ κεδρού τὰ φυλάκια καὶ τὰ νερά διπό ξινοία,
Ποὺς βγαίνεις δὲ πετρόδεικα καὶ κηλιδεῖς δὲ τάχυ,
Τὸ γιόμα δὲ πετροκούτουφας, τ' ἀπόβραδο δὲ τρυγόνα.
Κ' αὖ μὲ λεωράδη δὲ κορνιαχτός κι, ἀν μὲ μαυνισθρὸ δὲ ἥλιος,
Ἀπάνουν ἔκει θά να νιφτή^τ τὸ κρύο νερὸν δηῆς βρόντης,
Στά γρέκια^ς τὰ προσκάμνια τοῦ μου θά γεικών^{ν'} δησαδῶν,
Θά να βοητήσοις τ' ἄρμεγμα τοῦ γέρουν μου πατέρα,
Και σάν νυχτώσουν τοὺς βουνά και πάμ^τ αὐτός ταέ σαράο,
Τ' ἀδράχτι, ή δρούγα κιδή δραγκαλείδις μ' ἀκαπτερούν^{ν'} έινεν.

(Τομογόνδια τῆς Στάρης) Κώδικας Κουνθάλλης

ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ

Βλέπεις πῶς ὁ λύχνος παῖζει·
Πῶς σαλεύει τὸ τραπέζι,
Και σὺν βάρος ὄντανεμά το
Πῶς πηγανεῖ ἄνω κάτω;
‘Η κανδήλα κρεμασιένη¹
Εἰς τὸν τόπον τῆς δὲν μένει.
Παγει κ’ ἔρχεται καὶ μοιάζει
Θυματό πονοῦ μᾶς θυματάζει.

“Ο ! τι ζέστω ! Πώς ίδονταν !
Αφρού με νά θυμιώνω.
Βάρος έχω στό κεφάλι,
Μ’ έπιασε κακό και ζάλη,
Τρέξε, μάτια μου Ζαφείρη,
Άνοιξε τό παραθύρι,
Ό αέρας νά φυσήσῃ,
την φωτιά μου νά δραστον.

(Ανωτάτη)

АХО АГАННЕ

‘Η γαλανή του ή θάλασσα κι’ ή νιά ή γαλανομάτα
Ζηλεύουν τοῦ ναυπόνουλον τάφροπλες σμένα νιάτα :
Φύλη μια φιλεῖ τὰ πόδια του, στὸν ἄγκαλιό της ή δᾶλη
Μὲ τὰ κειλιά της τῆς θύνεις τού τὰ κάλλη.

—Μαζί μου έλλα νά ήσανωμε στάπεδαντα μου πλάτια
Κ' έλλα στά κοραλλένια μου νά μεινωμε παλάτια...
Μέσοι στά μαγιώμενοι μου άρμενίας τάκησαντα πελάγη
Κι' άφαντο διά ηγήστε στον κόχων μου ιδή πλάνη...

—Τές δυό, καλές μου κι' ώμοιστες ἐγώ τά ένα έκαρπιστώσω,
Του κόρφου μικροτάξειδο βαρφάκι θέ νά στήσω,
Νά τα εκεύδω δόλημερα στά γαλανά σου πλάτια
Κι νάρδομενταί δόλωντας στά δυό γάληκά σου πάτια.

‘Η λυγερή Νησιώτισσα τρεῖς νύχτες περιμένει
Και τὴν Αὔγουλ’ ἀγνόντεψε... βαρκούλα βουλιαγμένη !
Τηνύδια τῆς Αὔγουλας την Εύανθη Ηλιάδη

(Τραγούδια της Αχρογιαλιάς) Γιάννης Περγιαλίτης

Γιάννης Περγιαλίτης

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνόμισα ἔπειτα καθῆκον μου νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πρώτην διάδ-

σκαλόν μου, τὴν διδασκάλισσαν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. 'Η δυ-
στηχή μει ἡ νέγκα παλισθή καὶ παρεύθυν μοι ἀπέτινε προτάσεις γάμου.
Ἐπειθύμει πάντα μὲν νωμφεύσιν μὲ τινα κυρίαν τῆς γεννοίας της ήν ἐ-
ζενθείας μετ' ἐνθουσιασμῷ. 'Η μικρὰ αὐτῆς κυρία εἶχε πολλὰ προ-
τερήματα, πολλάς ἀρετάς. 'Αποιούσιν πάντα τὰ λοιπά ὅτι ἀναφέσο-
μόν εἰν, διπέρ ενόμιζεν ός τὸ καταπλόκευτον πάντα μὲ πείσην «Θά
σηργάσασι τὴν νίκην μαθεῖ σάββατο, θά ζυμώνη καὶ θά ωντης εἶς φυσι καὶ
πολὺ πρωΐ θά σου τὸ φέρων καλοψημένο καὶ έσποτ εἰς τὸ κορεβάτια».

Ἐγὼ τῷ ἀπίγντησα δὲ θὰ σκεφθῶ.

Κατά ταύτην τὴν ἐποχὴν γειτόνισσά τις ἔστειλε εἰς τὴν οἰκίαν μου νά Λητήσῃ νά τῇ δανεισθείειν καὶ αὐτὸν στένειν. Εἶναι καὶ θεραπεύειν τὴν οἰκίαν μου δὲν ὑπῆρχεν ἀλλο καθαρόν τους τοῦ ιδικοῦ μου. Ἀπεφάσισις ήταν ἀλλο πάντας τὸ δανείσω. Αλλ' θανατώνειν τὸ δυστυχές μου κατένιον ήτο εἰς τουτάνην ἐλεεινήν κατάστασιν ὥστε προήθην να τὸ λάβω εἰς χειρός. Τὸ ἀπένθετα κατάρη γῆς. Αλλ' ἐπειτα προκαθάσθην νά τὸ λάβω καὶ τὸ καθαρίσω. Ἡ ωρατότητας του μέλαινα, οὐχὶ ἐκ κοσμητικῶν, ἀλλ' ἐξ ἀκαθαρσίας ἐπλήρων τοὺς ὅδοντας τοῦ κτενίου σχέδον μέχρι τῶν ἄκρων. Ο κόπος ὃν κατέβαλον ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἰηκοσε νά τὸ καθαρίσων ἐντελῶς καὶ η ἐπίμονος μαύρη ἦλη ἔμενεν ἐπὶ τοῦ κτενίου πολλάς ἀκόμη ἡμέρας. Ἡ αναστάτωσις τοῦ στοιμάχου μου κατά τὴν ἡράκλειον ἐργασίαν μὲ παρεκίνηση νά δρκισθῶ δι τὴν ἡ κυρία ἐκείνη στείλει ἐκ νέου Λητούσα καὶ θα αρρώστην νά τῆς στείλω μέλιν ἀξείνην.

Κατά τὸν αὐτὸν χρόνον ἔγραψα διάφορα ἔμμετρα ποιημάτια, ὅτινα πάντα σχεδὸν δὲν ἤθελον κτηλωθῆναι δι' ἐπιρρόσεων καὶ πραγμάτων ἀσένιων ήθελον τὰ τοῦτα εἰν τῷ ἡμετέρῳ Ισχυρῇ φιλολογίᾳ τῆς τιμῆς ἐκείνης, ἵνα ἀπολαμβάνει πάντοτε τὸ δόλιον ἐν πάσῃ ἀρχῇ.

"Ημην τότε εις τὸ 29 ή 30 έτος τῆς ἡλικίας μου. Εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν θὰ ἐλεγε πᾶς τις. 'Αλλ' ἔμοι ἐδόχαστο ἡ φύσις δι το συνήθως λέγεται μαρκό παιδική ἡλικία. Έτ τούτοις οι γονεῖς μου, 'οι τινες ὄντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἦθελον νὰ μὲ εἰσιτώσιν εἰς τὸ σάδιον τῶν δημοσίων θέσεων μὲ παρεκάλουν συχνά νὰ παρακαλήσουν εἰς τὸ δικαιστήριον τοῦ Ἀληθηβόντος ὡς εἰρηνοδικής. 'Εγώ τοις ἥγαπστουν, ἀλλ' ἡ ἐναοχόλησις αὐτῇ ἤτο μὲν σπουδαῖα διὰ τὸν χαρακτήρα μου· καὶ ἀλλ' ἐπέστρεψον οἰκαδες ἐπεδίδημην εἰς ἔκεινον ὅπερα κατ' ἔξοδον μὲ διεσκέδασην προτοτοποιούντον τοις στοντον παγίδας διὰ τὰς γαλδᾶς τῆς οἰνίας, ἐπειτα τὰς ἐδίων πρός τὸ μέρος τῶν παγίδων καὶ τὸς ἔβιτεπον πιπτούσας κατακέφαλα μὲ ἀλλὰ τὰ κόσσινα (διότι ὠφειλον ἐπὶ κοσκίνια τεθειμένους ἐπὶ τίνος σκευοθήκης νὰ πηδήσουν καὶ ἀνατραπῶσιν). 'Εάν τις θελήσῃ νὰ μὲ καπηρούῃ ὡς σκληρὸν πρός τὰς γαλδᾶς ἃς μόσθι οι οὐδὲν αὐται επαθον. Τὰ μόνα ἀπερ ὑπέρεργον ἥσαν τὰ κόσκινα, ἀπια συχνά καταπίπτοντα ἐθραύσοντο, ὅπερ πανούντες τὴν μπέζα μου.

Τότε βεβαίως δὲν είχον άναγκην διόπτρων και ἐπομένως δὲν είχον ἄλλη ἔλαμψαν τὸν πατόδη μου, τὰ ἐφήμοροῖς και τὰ ἕδενον εἰς τὸ πόρσωπον ἑνὸς μεγάλου μου κυνηγετικού κυνός· και ἐπερόπτην τὰ μέγιστα βλέπον ἐπειτα τὸν σκύλον ἔκεινον νὰ διώξῃ τὰς μυλας τὸν πατώματος, δπτις, φανέται, τὰς ἔβλεπε διὰ τὸν διόπτρον τολι κανυκέας.

Είναι βεβαίως λίγον χαλεπόν νά λαλή τις προί έσυντού ἄλλα διαν
ἀποφασίζουμεν νά το πράττωμεν οφέλομεν νά το πράττωμεν χωρίς
νά προσβάλλωμεν ούδεμισαν τῶν ιστοριών ἐνείνων ὅληθειδν, αἰτι-
τινες δύνανται νά δεξιώσιν τὸν ήμέτερον χαρακτῆρα ἐν τε τῷ ἀγ-
θῷ καὶ κακῷ.

Θ. Ἀνάφεσθα ἐνταῦθα ὀνέδοτόν τι διπερ φειδωλοῦ ἄξιον μνεῖας.
Ἔτοι, ἐν ἔνθυμοιμα καλῶς, τὸ ἔτος 1843^ο εὐρισκόμην εἰς Κέρκυραν.
Ἡμῖν μόνος νίκατα τινὰ τούτο χειμῶνος εἰς τὸ θέατρον ἐν τῷ
θεωρείῳ τοῦ θείου μονού. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο πρόσθισαν τρομερὰ ἐκ τῶν
νεύσων^ο καὶ τὴν ἑστέραν ἑκείνην, καθ' ἣν ὅραν εὐρισκόμην ἐν τῷ
θεωρείῳ, ἡσθάνθην νευρικήν προσβολήν. Αἱ προσβολαὶ αὗται συνί-
σταντο εἰς ὕδριστον τινὰ ἀπειστρεψαν πάθησιν καὶ εἰς παράλογον
οὐδέποτε παντελῆ τι εἰς πειστοπλάνην.

Κατόψουν τότε ἀπέναντι τῆς μεσαίας θύρας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου· Ἐξελθὼν τοῦ θεάτρου ἐφοβούμην τὸ σκότος τῆς νυκτός· καὶ μοι ἐραίνετο τοῦ αἰ σκιαὶ ἥσθεντο νὰ μὲ καταπίσουν. Ἄλλ' ὁ φόβος ἔφθασεν εἰς τὸ ἕπακρον διασελθὼν εἰς τὴν στέγην ἄτραπὸν τοῦ Ἀγίου εὐρέθην μόνος ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ ὅδῳ. Τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας ὑπέρεκειτο τῆς κεφαλῆς μου ὡς γιγάντιον μορμολύκειον. Τὰ ὑπέρθεν τοῦ κώδωνος νέφη μοι ἐφαίνοντο ὡς ἐπερχόμενα ἵνα μὲ τιμωρήσωσιν.

Τὸ λογικὸν μου πάντοτε μ' ἔρωήθησεν
ἐν διοικίαις περιπτάσεις καὶ ίνα μὴ μὲ κα-
πιστηῆση γελοῖον παρὰ τοῖς ἄλλοις καὶ ίνα
μὲ ἐνθάρρυνη, προλαμβάνον τὸ ἀποτελέ-
σματα τοῦ φύσεως. Ἐπροχώδουν λοιπόν.
'Αλλ᾽ ὅπας εἰρηθήν κάτωθεν τοῦ κωδωνο-
στασίου ἡμέρανθην τρομεράν εἶχαν τῆς
φαντασίας μου.
(Ἀκολούθει)